

Arrest

nr. 143 563 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015 in plaats van op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse origine bent en op 28 augustus 1987 in Dalhousie (India) geboren bent. Uw beide ouders zijn van Tibetaanse afkomst en verlieten Tibet na de Chinese annexatie. U groeide op in de Tibetaanse settlement van Phuntsorling, Dalhousie, en liep school tot de negende graad. Nadien werkte u bij uw ouders die in de zomermaanden readymade kleren en in de wintermaanden sweaters verkochten. De zomermaanden spendeerden jullie in Delhousie, de wintermaanden brachten jullie door in Jaipur. Omstreeks 2009 stopten jullie met de verkoop van readymade kleren in Delhousie omdat jullie zich als vrouw niet veilig voelden voor de seksuele intimidaties van de Indische bevolking. In 2011 werd jullie sweaterhandel in Jaipur even

stopgezet nadat de Indische verhuurders meer geld vroegen voor de marktplaats. Uiteindelijk vonden jullie een oplossing en zetten jullie de verkoop verder.

Doorheen de jaren ontmoette u de Dalai Lama en in 2009 werd u lid van de "Tibetan Women's Association". U nam niet deel aan betogingen maar organiseerde wel gebedsmomenten ter ere van de Tibetaanse zelfverbranders. In India kreeg u te maken met verschillende vormen van seksuele intimidatie. Zo probeerden de Indische mannen u aan te raken op de marktplaats. Als gevolg daarvan moest u steeds op uw hoede zijn en uw kledij aanpassen door traditionele, verhullende Tibetaanse kledij te dragen. U hoorde ook verhalen van andere Tibetaanse vrouwen, onder andere dat van een vrouw die omstreeks 2007-2008 bijna werd verkracht bij een bioscoop. U voelde zich niet langer veilig als vrouw en besloot het land te verlaten. Een smokkelaar regelde uw reis en het visum in uw IC.

Op 26 september 2012 vloog u van Delhi naar Dubai. Enkele uren later vloog u naar Parijs. U kwam er aan op 27 september en nam vervolgens de trein richting Brussel. Vanuit Brussel werd u per wagen naar Antwerpen gebracht. U trok in bij uw zus T.(...) N.(...) P.(...) T.(...) (OV 5.466.792 - C.G. 03/14235) die in België als vluchteling werd erkend. Op 19 november 2012 diende u een asielaanvraag in.

Nadien verbleef u enige tijd bij een kennis, een zekere T.(...) N.(...). Na verloop van tijd verhuisde u opnieuw naar uw zus en verbrak u het contact met T.(...) N.(...).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: "Registration Certificate", "green book", "identity card Tibetan Women's Association" dd. 02/09/2012, verklaring "Tibetan Parliament In-Exile", artikel "INC bars Tibetan nurses from practicing in India" dd. 06/09/2013.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (RC en "green book") kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T.(...) Y.(...), geboren op 28/08/1987 en geboren te Dalhousie, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS, p. 2-3, 4-5, 7-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent en in India bent geboren. U beschikt overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlang verblijf in India, uw ontmoetingen met de Dalai Lama (zie CGVS, p. 8), en uw betrokkenheid in de "Tibetan Women's Organisation" (zie CGVS, p. 10-11), een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U werd op 28 augustus 1987 in Dalhousie (India) geboren. U groeide op in de Tibetaanse settlement van Phuntsorling, Dalhousie en liep school tot de negende graad. Nadien werkte u bij uw ouders die in de zomermaanden readymade kleren en in de wintermaanden sweaters verkochten. De zomermaanden spendeerden jullie in Delhousie, de wintermaanden brachten jullie door in Jaipur. Omstreeks 2009 stopten jullie met de verkoop van readymade kleren in Delhousie omdat jullie zich als vrouw niet veilig voelden voor de seksuele intimidaties van de Indische bevolking. In 2011 werd jullie sweaterhandel in Jaipur even stopgezet nadat de Indische verhuurders meer geld vroegen voor de marktplaats. Uiteindelijk vonden jullie een oplossing en zetten jullie de verkoop verder. In 2009 werd u lid van de "Tibetan Women's Association". Op 26 september 2012 verliet u India via de luchthaven van Delhi.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een

administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 11) en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verliet omdat u vreesde het slachtoffer te worden van seksueel geweld (zie CGVS, p. 14). Het louter inroepen van een vrees volstaat echter niet, er moeten ook concrete aanwijzingen zijn dat u daadwerkelijk een vrees dient te koesteren. Dat blijkt echter niet het geval te zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit het slachtoffer werd van seksueel geweld en dat u evenmin concrete indicaties heeft dat dit in de toekomst wel het geval zal zijn (zie CGVS, p. 14). U haalt weliswaar een aantal feiten aan (zie CGVS, p. 9-10, 14-15), waaronder ongewenste aanrakingen en verbale intimidaties, maar die zijn onvoldoende ernstig zwaarwichtig om over te gaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U verklaart dat de omstandigheden in Dalhousie ertoe leidden dat u in 2009 de kledingzaak diende te stoppen. Uit uw verklaringen blijkt dat dit eerder een voorzorgsmaatregel te zijn. Er waren namelijk geen duidelijke indicaties dat u werd gevisieerd met het oog op seksueel geweld. Verder verwijst u naar het wijdverspreid seksueel geweld tegen Tibetaanse vrouwen. Wanneer u wordt gevraagd om dat toe te lichten, komt u echter niet verder dan de vermelding van één incident waarbij een Tibetaanse vrouw slechts ternauwernood aan een verkrachting kon ontsnappen. Dit éénmalig incident speelde zich trouwens af in 2007-2008, dus jaren vóórdat u India verliet, en heeft op u verder geen betrekking (zie CGVS, p. 14). Daarnaast meldt u een probleem op de marktplaats waardoor uw familie zich in 2011 even genoodzaakt zag om de verkoop van sweaters te staken. Uit uw verklaringen blijkt dat er uiteindelijk een oplossing voor het probleem werd gevonden en dat uw ouders er tot op heden hun koopwaar slijten (zie CGVS, p. 8). Ook dit incident is bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig. Verder verwijst u naar een artikel waarin wordt gesteld dat Tibetaanse verpleegsters in India hun beroep niet kunnen uitoefenen. Uzelf bent echter geen verpleegster en het artikel heeft bijgevolg geen enkele link met uw eigen situatie in India (zie CGVS, p. 13). Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat Tibetaanse verpleegsters in India wel degelijk hun beroep kunnen uitoefenen. Daarnaast legt u een verklaring van de "Tibetan Parliament In-Exile" voor waaruit moet blijken dat Tibetanen in India over onvoldoende rechten beschikken (zie CGVS, p. 4, 13-14). Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat niet te kloppen en is er wel degelijk sprake van een reële bescherming voor Tibetanen. Bovendien haalt u zelf geen elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet kan beroepen op de voor handen zijnde bescherming.

Tot slot wordt uw vrees ten opzichte van India in ernstige mate ondergraven door de vaststelling dat u na aankomst in België nog meer dan een maand wachtte vooraleer asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 15). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie CGVS, p. 12). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een

officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U legt bovendien geen andere bewijzen voor van uw reis naar België. Volgens u werden uw tickets door de smokkelaar afgenomen en heeft u zelf de andere bewijsstukken weggegooid (zie CGVS, p. 16).

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen en uw eerdere bedrieglijke verklaringen (zie infra) ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid op dit vlak. U legde bij het indienen van uw asielaanvraag namelijk bedrieglijke verklaringen af over uw reisweg. Bij het invullen van de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u pas op 15 november 2012 Tibet heeft verlaten en pas de volgende dag in België bent aangekomen (zie Verklaring, vraag 36). In werkelijkheid verliet u India op 26 september 2012 en kwam u reeds de volgende dag in België aan (zie CGVS, p. 15). Bovendien liet u in de Verklaring noteren dat u niet met uw IC maar wel met een vals Indisch paspoort bent gereisd (zie Verklaring, vraag 35). Tijdens het interview past u dit aan en geeft u te kennen met uw IC te hebben gereisd (zie CGVS, p. 3). U beweert dat u niet de waarheid heeft verteld omdat andere 'mensen' u hadden aangeraden om uw werkelijke reisweg en reismodaliteiten te verhullen (zie CGVS, p. 3, 15). Op een asielzoeker rust echter de individuele verantwoordelijkheid om van bij het begin van zijn/haar asielprocedure correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Het moedwillig afleggen van valse of aangepaste verklaringen valt bijgevolg niet vereenzelvigen met het gedrag van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming. Dat u bij aankomst niet wist wie te geloven en daarom zei wat anderen u opdroegen ontslaat u bijgevolg niet van deze individuele verantwoordelijkheid. Niet in het minst omdat men u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken op uw verantwoordelijkheid heeft gewezen (zie CGVS, p. 3). Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u aanvankelijk verzweeg dat uw zus, uw nicht, en een kennis in België verblijven (zie CGVS, p. 2, 3). Dat u dergelijke zaken zonder valabele reden verzweeg doet ernstige twijfels rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid en laat vermoeden dat enig opportunisme bij het doorlopen van de asielprocedure u niet vreemd is.

De door u voorgelegde document badge van de "Tibetan Women's Association" verandert niets aan bovenstaande appreciatie aangezien ze enkel uw lidmaatschap bij deze organisatie bevestigt, maar verder geen enkele uitspraak doet over de door u aangehaalde problemen in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Uit de toelichting van haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en tenslotte van artikel 3 EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en minstens om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift enkele krantenartikelen over groepsverkrachtingen in India en een UNHCR rapport van maart 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens het land waarvan zij, minstens *de jure*, de nationaliteit bezit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land van haar geboorte, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft neergelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoekster verklaarde haar originele IC te hebben afgegeven aan een smokkelaar (gehoorverslag p. 11, 12).

Vooreerst is relevant of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij effectief haar IC aan een smokkelaar zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet meer in het bezit te zijn van haar IC, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw

toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betwist verzoekster de stelling van de commissaris-generaal dat India als een eerste land van asiel kan worden beschouwd en verwijst naar het standpunt van het UNHCR die erop wijst dat de verblijfsstatus van Tibetanen afhangt van beleidsinstructies die erg gemakkelijk gewijzigd kunnen worden, conjunctuurgevoelig zijn en weinig rechtszekerheid bieden, dat India geen ondertekenaar is van de Conventie van Genève, er geen geïndividualiseerde asielpprocedure met procedurele garanties bestaat en dat de registratievoorwaarden voor Tibetanen die na 1979 in India aangekomen zijn hoogst onduidelijk zijn en een permanent verblijfsrecht uitgesloten lijkt.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *"alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar tegelijk gesteld dat *"De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof

aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 18-19).

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende opmerken:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India verliet omdat u vreesde het slachtoffer te worden van seksueel geweld (zie CGVS, p. 14). Het louter inroepen van een vrees volstaat echter niet, er moeten ook concrete aanwijzingen zijn dat u daadwerkelijk een vrees dient te koesteren. Dat blijkt echter niet het geval te zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit het slachtoffer werd van seksueel geweld en dat u evenmin concrete indicaties heeft dat dit in de toekomst wel het geval zal zijn (zie CGVS, p. 14). U haalt weliswaar een aantal feiten aan (zie CGVS, p. 9-10, 14-15), waaronder ongewenste aanrakingen en verbale intimidaties, maar die zijn onvoldoende ernstig zwaarwichtig om over te gaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U verklaart dat de omstandigheden in Dalhousie ertoe leidden dat u in 2009 de kledingzaak diende te stoppen. Uit uw verklaringen blijkt dat dit eerder een voorzorgsmaatregel te zijn. Er waren namelijk geen duidelijke indicaties dat u werd gevisieerd met het oog op seksueel geweld. Verder verwijst u naar het wijdverspreid seksueel geweld tegen Tibetaanse vrouwen. Wanneer u wordt gevraagd om dat toe te lichten, komt u echter niet verder dan de vermelding van één incident waarbij een Tibetaanse vrouw slechts ternauwernood aan een verkrachting kon ontsnappen. Dit éénmalig incident speelde zich trouwens af in 2007-2008, dus jaren vóórdat u India verliet, en heeft op u verder geen betrekking (zie CGVS, p. 14). Daarnaast meldt u een probleem op de marktplaats waardoor uw familie zich in 2011 even genoodzaakt zag om de verkoop van sweaters te staken. Uit uw verklaringen blijkt dat er uiteindelijk een oplossing voor het probleem werd gevonden en dat uw ouders er tot op heden hun koopwaar slijten (zie CGVS, p. 8). Ook dit incident is bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig. Verder verwijst u naar een artikel waarin wordt gesteld dat Tibetaanse verpleegsters in India hun beroep niet kunnen uitoefenen. Uzelf bent echter geen verpleegster en het artikel heeft bijgevolg geen enkele link met uw eigen situatie in India (zie CGVS, p. 13). Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat Tibetaanse verpleegsters in India wel degelijk hun beroep kunnen uitoefenen. Daarnaast legt u een verklaring van de "Tibetan Parliament In-Exile" voor waaruit moet blijken dat Tibetanen in India over onvoldoende rechten beschikken (zie CGVS, p. 4, 13-14). Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat niet te kloppen en is er wel degelijk sprake van een reële bescherming voor Tibetanen. Bovendien haalt u zelf geen elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet kan beroepen op de voor handen zijnde bescherming.

Tot slot wordt uw vrees ten opzichte van India in ernstige mate ondergraven door de vaststelling dat u na aankomst in België nog meer dan een maand wachtte vooraleer asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 15). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC."

De betreffende vaststellingen blijken allen uit het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit de verklaringen van verzoekster blijken derhalve geen elementen dat zij haar eerste land van asiel zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch omwille van het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde discriminatie en dat zij zich niet kan richten tot de politie en geen bescherming van de overheid kan genieten, blijkt uit de informatie van verweerder dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 22-28), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.

In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van alomtegenwoordige discriminatie en sociale stigmatisering, doch haar betoog kan geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolgung’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is. Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoeksters algemene verwijzing naar alle door haar aangebrachte stukken en beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De artikelen die verzoekster dienaangaande bij haar verzoekschrift voegt vermogen geen afbreuk te doen aan deze conclusie.

Waar verzoekster ten slotte nog aanhaalt dat men geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij dient terug te keren als alleenstaande vrouw, dat alleenstaande vrouwen nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij worden beschouwd en haar leven in India hierdoor in gevaar is beperkt verzoekster zich tot blote beweringen zonder deze te onderbouwen met concrete bewijselementen. Hoe dan ook kan verzoekster, in geval van een terugkeer naar India, niet beschouwd worden als alleenstaande vrouw aangezien zij zelf verklaarde dat haar ouders en een broer nog steeds woonachtig zijn in India (gehoorverslag, p. 5, 6).

Waar verzoekster zich in haar verzoekschrift de vraag stelt hoe zij zal worden onthaald bij een terugkeer indien men te weten komt dat zij asiel heeft aangevraagd in Europa, toont zij niet *in concreto* aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar zij erop wijst dat haar zus onder dezelfde omstandigheden wel het statuut van erkend vluchteling verkreeg, stelt de Raad vast dat dit slechts een bewering is, die niet objectief wordt onderbouwd. Overigens dient erop te worden gewezen dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden behandeld.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Het rapport en artikelen die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing hiernaar volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst, desgevallend haar eerste land van asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.6. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF